

**JOSEF
ŠKVORECKÝ**

SPISY JOSEFA ŠKVORECKÉHO

Ze života
české
společnosti

IVO ŽELEZNÝ

ZE ŽIVOTA ČESKÉ SPOLEČNOSTI

Obsah

Ze života lepší společnosti

- Společenský život v našem městě
- Proč mají lidé měkké nosy
- Kterak Petr opatřil si saxofon
- Pozoru hodný jev chemický
- Jak jsem unikla sňatku
- Kterak došlo k mému sňatku
- Volby v našem městě
- Pohádka mého bratra Petra
- Případ s fotografiemi
- Dopis p. Rudolfa Macháně, velkoobchodníka z K. panu Eduardu Tlustému, velkoobchodníku v B.

Ze života socialistické společnosti

- Přihláška vynálezu patentnímu úřadu ČSSR
- Reakcionář Kohn
- Není dosud úplné spravedlnosti
- Podivuhodný případ s duchem
- Následky sporu generačního
- Chudé vánoce
- Neřešitelný problém genetický
- Zločin na Štědrý den
- Jak jsem vynadal Ježíškovi
- Jak jsem se omluvil Ježíškovi
- Ze života dnešní mládeže

Ze života exilové společnosti

- Bůh do domu
- Cenné babičky
- Mysteriózní eventy v noci
- Piknyk na býči
- Trip do Česka
- Amerikánsko - českoslovesník pro čtenáře ignorantní angličtiny
- Poznámka autora

Společenský život v našem městě

Domácí práce z jazyka českého Josefa Macháně, žáka II. b obecné školy chlapecké v K.

Jmenuji se Josef Macháně. Jsem žákem II. b obecné školy chlapecké v K. Jest to průmyslové město na kladském pomezí. Také jest staroslavné. Starší můj bratr jest Petr. Jest studentem VI. b státního reálného gymnasia v K. Moje sestra jest Blanka. Jest studentkou IV. b téhož ústavu. Můj otec jest majitelem frmy Rudolf Macháně & spol., Export - Import. Též jest velmi velikým a těžkým. Moje matka jest milostivou paní. Rovněž máme paní, jež meje schody a nádobí. Její dcerou jest Hedva. Máti pravila, že jest běhnou. Avšak ona nikdy neběhá, nýbrž pouze chodí. Moje sestra jest Blanka šestnáct let stará. Chodíce do taneční školy Zory Jaré, jest její kamarádkou Jitka Skočdopolová. Jež se mně líbí. Její bratr jest Přema. Ten jest můj přítel. Jejich otec jest velkoobchodník. Též chodí tam Hana Neumannová, jejímž bratrem jest slušný chlapec z dobré rodiny. Tak pravila máti Blance,

neb jest jejím přítelem. Máti pravila, že má se ho držeti. Pročež Blanka vždy drží se ho za ruce, avšak když se nikdo nedívá (avšak já se dívám vždy).

Můj otec jest divadelním ochotníkem. Jest výborným hercem. Vždy hraje s milostivou paní Bohadlovou. Jest to manželka pana profesora Bohadla, jenž vyučuje matematice mého bratra Petra. Avšak nemá ho rád, tudíž má Petr vždy špatný prospěch z matematiky. Ač chodí na soukromé hodiny k panu profesoru Vaňasovi, jenž rovněž ho učí ve škole, avšak zeměpisu. Tudíž letos bylo mu dělati reparát. Pan profesor patrně na něm sedí. Jednoho dne byla u máti milostivá paní Minzová, jež jest její přítelkyní. Musel jsem jíti si hráti do svého pokoje, avšak za dvěma poslouchal jsem. Avšak nerozuměl jsem. Avšak poté máti plakala, pravice nahlas: "Kdyby alespoň na tom dítěti se nemstil." Pročež myslím, že mínila Petra, jenž avšak není více dítětem. Tudíž má patrně špatný prospěch z matematiky, neb pan profesor Bohadlo mstí se mu.

Minule dávala se hra "Hamlík". Byl to kus nadměru dlouhý. Můj otec hrál Hamlíka a milostivá paní Bohadlová Otýlii. Ona jest malá, avšak otec jest velmi veliký. Privil: "Jdi do kláštera, Otýlie." Já nerozuměl jsem tomu, neb mě to nebavilo. Taktéž otec držel lebku a odlepily se mu vousy. Lidé se smáli a máti pravila nahlas: "To jest mi kulturní obecenstvo!"

Seděli jsme v druhé řadě. Před námi seděl pan Minz, jenž jsouce otcem Bertý Minze, tento jest mým spolužákem. Tento pak má šlapací auto a rovněž tank, jenž srší. On má holou hlavu a jest majitelem obchodního domu. Rovněž s námi byl Aleš Neumann, jehož Blanka se nejprve, následující rad, držela za ruce. Poté Aleš něco ztratil, neboť hledal to pod sukněmi Blance. Avšak nemohl to nalézt, neb hledal to stále, avšak Blanka mu nepomáhala. Poté přestal, když otcí odlepily se vousy, pročež máti pravila: "To jest mi kulturní obecenstvo." Rovněž před námi seděla Maryna Kohnová, jež jest veselou vdovou. Stále tleskala, avšak pakliže tleskala, máti netleskala. Rovněž otec šermoval s panem Hajslerem, mávající meči, avšak nemohli se do nich strefiti, šermující opatrně. Taktéž jsem usnul, avšak máti vzbudila mě. Poté šli jsme domů.

Druhého dne hrál jsem si pod pianem. Tu zvonice telefon, otec četl Národní listy. Zvedl jej a privil: "Ano? Ne, Maryno. Dnes nemohu. Dnes opravdu ne." Poté šťebetalo to v telefonu. Poté otec několikrát ještě privil: "Ne. Ne. Ne." Poté však nakonec privil: "Nuže ano. Tedy přijdu." Poté vstal, chodíce po koberci až do večera. Tehdy privil: "Jdu na schůzi." Máti pravila: "Opět?" Otec privil: "Ano." A šel. V noci vzbudil mé křik, rovněž i Petra. V salóně máti naříkala. Privila: "Ach, já nešťastná. Ach, nešťastné děti. Na mě ohled mít nemusíš, avšak na děti." Poté privil otec: "Ach, Ellen, nech mě vysvětliti." Avšak máti stále naříkala, pravice: "Nic mi nevysvětluj, neboť vím vše. Nejsem slepá. Na mě si nemysli, avšak dětem život nekaz. Co řeknou lidé?" Poté otec znovu privil: "Ach Ellen. Vysvět -" Avšak máti pravila: "Co děti budou si o tobě jednou mysleti?" A pravila ještě mnoho. A mnoho. Avšak já jsem usnul. Avšak jsem se opět probudil a otec privil: "Ellen, ach, Ellen, odpust mi to. Ještě pro tentokrát. Jsem bídák. Jsem bídák. Jsem bídák." To privil 3krát.

U snídaně privil můj bratr Petr mé sestře Blance: "Myslím, že otec opět máti zahrnul." Načež Blanka chichotala se. Otázal jsem se: "Co jí zahrnul?" Avšak Petr privil: "Drž hubu!" Neb jest sprostý. Pročež poté netázal jsem se. Též hrál jsem divadlo "Naši furianti". Jest to český kus, vlastenecký. Jest dlouhý. Hrál jsem vesnickou mládež. Hráli jsme v hospodě. Museli jsme křičeti: "Pališ! Pališ!" Načež jsme poté dostávali u pultu opravdovou limonádu. Na jevišti, kde byla jakoby hospoda. Stále jsme pili, neb byla chutná. Stále Vocenil chtěl ještě, neb jest chudý. Poté nechtěl odejíti z jeviště a stále a stále chtěl pít. Pročež otec vzal ho za ucho a vyvedl ho. Za kulisami pan učitel dal mu pohlavek, jenž hrál se slečnou Čihákovou, jež jest dcerou pekaře.

Slečně Čihákové slušelo to velmi, neb jest mladší než milostivá paní Bohadlová. Pročež hrála dříve ve spolku divadelních ochotníků "Mladá scéna". Jest to jiný spolek než ochotníci městští, avšak naše Blanka nesmí tam hráti. Máti pravila: "Kde hrají holky z Kašparáku, tam nemůže děvče tvého společenského postavení choditi." Avšak Blanka pravila: "Avšak Vlasta Čiháková také tam chodí." Avšak máti pravila: "Ona jest pouze dcerou pekaře, avšak ty jsi dcerou velkoobchodníkovou." Blanka pravila: "Avšak Petr smí tam hráti." Avšak máti pravila: "Petr jest hoch, avšak ty jsi děvče."

Avšak Blanka smí tančiti na majáles. Jest to slavnost studentská. Tu tančila černošský tanec. Avšak otec neviděl jejího kostýmu dříve, nýbrž teprve až ve světle ramp. Tu zlobil se velmi. Neb Blanka tančila v plavkách, jež skládaly se ze dvou kusů. Tu otec privil máti: "Jaks jí to mohla dovoliti, Ellen? Vždyť jest to tak nemorální! Má dcera, a takto ukazovati se!" Avšak máti hájila ji: "Vždyť sluší jí to. Vždyť jest mladá." Avšak, soudím, neslušelo jí to, neb měla veliká prsa, jež jí bylo hodně viděti. Též házely se jí. Též Vratislav Blažej privil, jenž seděl za námi: "Kozy má prýma, Aleši." To privil k Aleši Neumannovi, ježto on chodí s Blankou. Avšak Blanka nemá žádné kozy, neb bydlíme v činžovním domě. Tudíž nemůžeme pěstovati koz.

Též smí Blanka tančiti na sokolské akademii. Tu muži cvičili na náradí. Tehdy rozhrnula se opona a koně měli uprostřed. Tu přišli muži, majíce napnuté kalhoty. Též majíce trička. Tu započal bratr Vejvara, jenž jest prokuristou banky pro obchod a průmysl, kmitati nohama okolo koně nahoře se držíce rukami. Tu po něm kmitali ostatní. Též kmital bratr Kadeřávek, jenž jest zlatníkem. Též kmital bratr Vavruška, jenž jest pokladníkem spořitelny městské. Avšak nejlépe kmital bratr Pořízek, jenž jest sokolníkem. Taktéž jest nejmenší z nich, avšak nejlépe kmital. Poté započali se houpati na bradlech.

Tu všichni dovedli to, avšak bratr Volhejn nedovedl to. Jenž jest majitelem domů. Tudíž spadl, avšak opět zvedl se. Ku konci započali se točiti na hrazdě. Tu nejlépe opět točil se bratr Pořízek. Jenž roztočil se tak, že byl pouze

bílým kruhem. Tu ženy počaly vzdychati. Poté rozdávaly se dárky chudým dětem, jako kupř. odložené hračky a staré oděvy. Taktéž máti věnovala starší můj oděv Vocenilovi, jenž jest synem chudé vdovy. Jenž dochází každého čtvrtku k nám na oběd.

Brzy poté začaly se blížit vánoce, svátky křesťanské, svátky lásky. Tehdy obchody naplněny jsou různým zbožím a prodávají se stromky. Na náměstí stojí veliký strom, jenž jest stromem Republiky. Avšak neprodává se. Letos opět jsme psali, co má nám přinést Ježíšek. Avšak není Ježíška. Avšak dárky kupují nám rodiče. Tu přál jsem si loď mající plachty. Taktéž přál jsem si kopací míč. Taktéž přál jsem si lyže, avšak nebylo sněhu. Taktéž přál jsem si laternu. Avšak nepřál jsem si šatů. Aniž bot. Rovněž ne košil. Rovněž ne svetrů. Avšak dostal jsem je. Avšak nedostal jsem šlapací auto, ačkoliv přál jsem si ho. Avšak Vocenil přál si svetr, avšak nedostal jej. Taktéž Ponykl přál si nových bot, jenž jest synem továrního dělníka. Avšak nedostal je, nýbrž obdržel boty po bratrovi, jež byly mu velké. Já nikdy nepřejí si takových věcí. Avšak není spravedlnosti.

Od rána držel se půst. Poté všichni měli hlad. Poté uzavřel se otec v ložnici strojíce stromek, kde však rovněž tajně jedl uherský salám z papíru. Což věděl jsem, neb dělá to vždycky. Domnívá se, že věřím na Ježíška. Avšak já již nevěřím. Není Ježíška. Tu táhlo se odpoledne strašné. Konečně však jsme večeřeli. Tu nejprve modlila se máti, též otec, majíce sepnuté ruce, bručel. Poté jedli jsme treboňského kapra. Po večeři otec zazvonice vešli jsme do ložnice. Tam stál stromek, který zářil. Pod ním rozloženy byly jsou dary, jež dostal jsem. Vše dostal jsem, avšak šlapací auto nedostal jsem. Avšak dostal jsem nový oblek, jež nepřál jsem si. Avšak není spravedlnosti.

V noci odebrali jsme se na půlnoční. Můj otec zpíval na kůru. Tu započal pan ředitel Hejda hráti, avšak falešně započal. Všichni ohlíželi se na kůr, kde viděti bylo pana učitele Štoudvi, jak nesouce ho za límec, pohlavkuje Vocenila, jenž měl šlapati měchy. Avšak majíce vztek na pana ředitele Hejdu, jenž jest na něho velmi přísný, pročež vyměnili mu píšťaly na různá místa, aby špatně hrály. Což zdařilo se mu. Avšak dostal velmi. Poté vyměnili píšťaly a pan ředitel Hejda krásně započal. Rovněž velebný pán Meloun zpíval krásně. Rovněž otec pěl s milostivou paní Bohadlovou, velebice Hospodina. Tu všichni hleděli naň, a on byl velký. Tak lidé vždy měli by se milovati, avšak nečiníce to, není to správné.

Proč mají lidé měkké nosy

Domácí práce z jazyka českého Josefa Macháně, žáka III.b obecné školy chlapecké v K.

Nerad čistím si zubů, třeba jest to chrupu prospěšné. Vždy namočíím kartáček do vody, takže máti, kontrolující mne, podvodu nepozná. Zubní pastu pak vytlačím do otvoru v umyvadle.

Toho rána však nenamočil jsem, i otázala se máti: "Pepičku, vykartáčoval sis zubů?" Přitakal jsem, a tu ona pravice "Ukaž!" sáhla mi na nos, a zjistivše, že jest měkkým, prohlásila: "Lžeš. Lež má krátké nohy. Se lží daleko nedojdeš, také jest lež hříchem." Avšak nos jest měkkým vždy a není člověka tvrdého nosu.

Při snídani máti pravila otci: "Rudolfe, nejsem ve své kůži. Pravděpodobně znavila jsem se rozčilením na schůzi dobročinného spolku sv. Martina. Neboť představ si. Předsedou zvolili pana prokuristu Kudláčka, třebaže viděn byl nedávno v nevěstinci!" "V nevěstinci?" otázal jsem se. "Vždyť jest již ženatým. Tudíž nepotřebuje nevěsty." Tehdy otci zaskočilo v hrdle, ač nepojídali jsme ryb. Rovněž můj starší bratr Petr vyl a moje sestra Blanka obořila se na mě s tvářemi červenými: "Tomu ty ještě nerozumíš. Na to jsi příliš hloupým." Avšak ona sama jest hloupou, neboť jest toliko ženou.

Máti pravila: "Buď jak buď, dnes nemohu jíti na mši svatou. Rudolfe, budeš museti jíti s dětmi sám."

I šli jsme. Avšak kráčejiíce podél vinárny Jonáše Lewitha, otec pravil, že jest mu na okamžik zaskočiti dovnitř v jakési záležitosti obchodní. Avšak on neobchoduje s vínem, nýbrž s textiliemi a koží.

I šli jsme dále s Petrem a s Blankou. Dojdouce ke kostelu, stál tam křesťanský lid a rokoval. U vchodu hlavního lid prostý, u vchodu na galerii pak lid lepší. Petr pravil: "Půjdu na kur. Hodlám si dnes zapětí ve sboru chrámovém." Poté zmizel za rohem a Blanka, strčíce do mě, pravila: "Stoupni "si k oltáři, abys na velebného pána dobře viděl, prcku!" "Nejsem prckem," pravil jsem, "avšak pan učitel Pick říká, že na svůj věk jsem velmi velikým." Avšak Blanka zmizela ve vedlejší lodi chrámové. I odebral jsem se k oltáři.

Tam však potkala mě nepřijemnost, neboť když mše započavši vstoupili ministranti, seznal jsem, že jedním z nich jest zrzavý Milič Codr, jenž jsouce synem hajného ukradl mi penál s vyobrazením prasete. I skryl jsem se za sochu sv. Jana Nepomuka. Poté ulomil jsem mu jednu plechovou hvězdu a prakem vymrštil jsem ji ze skrytu toho po Miliči Codrovi, když velebný pán Meloun, odebrav se na kazatelnu, počal kázati o marnotratném synovi. Ježž za tím účelem stále nosím v kapse. Dobře mířenou ranou zasáhl jsem ucho, avšak kostelník pohříchu zahlédl ztropenou neplechu a spolu s Vocenilem vyvedl mě z chrámu. Jenž stál vedle mě, dloubající se v nose. Nevěděl však, kdo z nás byl mrštil hvězdou, a tudíž popřel jsem lživě svou vinu. Avšak on mi uvěřil, neboť Vocend jest pouze chudým uličníkem.

Tehdy nechtělo se mi více do chrámu Páně, neb bylo krásně. I kráčel jsem opatrně parkem a zahlédl jsem Blanku, která nejsouce v kostele Aleš Neumann drží ji na lavičce za koleno. Obešel jsem je, by nespatřili mě.

Poté jdouce kolem širokých oken kavárny Beránek, spatřil jsem rovněž Petra, jenž taktéž nepěl ve sboru chrámovém. Nýbrž seděl s výrostky mažice karty, ač má to zakázáno. Avšak přesto seděl. Nelelkoval jsem příliš a cesta vedla mě dále podél vinárny. Tam na dvoře zdržoval se pozoruhodný pes. Jsouce velmi nepatrně malý, měl velikou hlavu. I vešel jsem za ním na dvůr, avšak pes odebral se do vnitra domu. Rovněž odebral jsem se za ním, avšak pes protáhl se otvorem při zemi a zmizel. I protáhl jsem se také oním otvorem, a jsouce dosud uvnitř s hlavou poněkud povystrčenou, spatřil jsem lokál, v něm otce, majícího z jedné strany pana Lederera, z druhé pana Sommernitze. Tito pánové střídavě vyprávějí příběhy jakýchsi jiných dvou pánů jménem Khon a Pick, jakož i paní nazývané Fraupick, otec se příhodám oněm neustále a velmi hlasitě smál. Nevím, čemu se smál, neboť příběhy ty byly dosti nudné, jako kupříkladu, jak pan Pick odjeda na obchodní cestu a zmeškavší vlak, nalezl v posteli Fraupick pana Khona a podobně, aniž bylo vysvětleno, co dělal pan Khon v posteli Fraupick, což vůbec nepřipadá mi k smíchu. Avšak otec smál se, patrně za příčinou toho, že pan Sommernitz kupuje od něho kůže a rovněž pan Lederer kupuje od něho textil, obě ve velkém, tudíž chtěl se oběma nudné příběhy vyprávějíím nesmírným smíchem svým zavděčiti.

Poté čas pokročil, i pádil jsem opět do chrámu Páně, kde zdařilo se mi vmísiti se mezi vycházející lid. Současně spatřil jsem, kterak z jedné strany mísí se Petr, z druhé pak Blanka, rovněž otec stál před chrámem rokující s panem Hejdou, jenž jest ředitelem kůru, jako by byl býval na mši.

Doma máti otázala se Blanky: "O čem kázal dnes velebný pán?" a Blanka zanedlouho pravila: "O pannách v peci ohnivé." Tu pravil jsem: "Nikoliv, nýbrž pouze o marnotratném synu." "Ovšem," pravila Blanka. "Spatně jsem slyšela, neboť přede mnou jakási hrbatá paní stále nahlas modlila se."

Tehdy máti chválila nás a za odměnu, že pobožně slyšíce mši navštívili jsme chrám Páně, věnovala mně korunu, Blance růž na rty a Petrovi svatý obrázek, jež našel jsem později na klosetě. Též otce pochválila řkouce: "Obchodu pak prospívá zbožnost majitelova v očích bližních jeho."

Poté zasedli jsme k svátečnímu obědu, a okolo pečené husy, jíž pojídáme, rozhostila se dobrá pohoda. Pročež soudím, že lež jest prospěšná. Neboť já, Blanka, Petr i otec dopustili jsme se toho dne velikého množství hříchů a přestupků, avšak lhouce, vše se obrátilo v dobré. Soudím tudíž, že lež nemá nohou krátkých, nýbrž dlouhých a požadavek "Nemáme lhátí!" sám jest lži, neboť plníce ho, nemohli bychom patrně vůbec existovati.

Rovněž protože neexistují lidé tvrdých nosů, nýbrž všichni mají nosy pouze měkké, soudím, že všichni lžou, ergo existují, a naše společnost, prolhávající se k pravdě, vzkvétá neustále.

Kterak Petr opatřil si saxofon

Domácí práce z jazyka českého Josefa Macháně, žáka III. b obecné školy chlapecké v K.

Na reálném gymnasiu založili symfonický orchestr. Též můj starší bratr Petr chtěl tam hráti pod taktovkou pana ředitele Hejdy, avšak klavíristů měli s dostatek. Požádal tedy Petr otce, by zakoupil mu oboe nebo fagot. Avšak máti pravila: "Lidé na fagot hrající stávají se hloupými. Nástroj chvěje se a s ním i mozek. Poté lidé blbnou." Pročež otec věnoval Petrovi pouze klarinet.

Tu však Petr záhy zanechal hraní v symfonickém tělese a věnoval se jazzu, jež tajně založice s několika spolužáky, hráli vidy v sobotu večer v baru "U modré kočky, nalepující si za tím účelem vousy, aby nedošlo k odhalení. Avšak došlo k odhalení pomocí pana Kadeřávka, jenž v baru tom kontroloval věk přítomných dívek. Tehdy Petr obdržel zákonnou známku z mrav a načas byl mu odňat klarinet.

Tu neděli pocítil nás návštěvou pan rada Prudivý, jenž jest městským radním. Vyslechnuvši, kterak potrestal Petra, schválil otcovo opatření a pravil: "Dnes mládež jest samý jazz, samá hudba cizácká. Avšak co jest to jazz? Vždyť nelze na něm rozpoznati lahodných melodií, jaké dávají kupříkladu národní naše písně české, v podání kapely Kmochovy. Jaká pak také může to býti hudba, když k jejímu provozování stačí pět či šest hudebníků. To naše dechová hudba městská zaměstnává čtyřicet hudebníků a o státních svátcích i více, a může proto veřejnosti posloužiti nejlepším z nejlepších. Já sám vyžaduji pouze nejlepší z nejlepších, neboť pouze to jest pro mne dosti dobré. Šunku kupuji výhradně u Chmela, šiji toliko u Knížete a obrazy na stěnách mám pouze a jediné od Mistra Brožíka. To jest malíř! Jest zcela jiný než kupříkladu onen Filla, jehož obrazy jsou pouhými mazanicemi. Vlastním Mistra Jana Husi před Koncilem kostnickým. Zde Mistr Brožík vymaloval jednomu kardinálu v popředí takové boty, že jsou vskutku jako živé. Jejich lesk jest tak přirozeným, že oku lahodí. Takové má býti umění. Též Hus stojí hrdě, kdežto kardinálové, metajíce úlisné pohledy, jsou příkrčení. Co jest naproti tomu jazz? I v hudbě vyžaduji toliko nejlepší z nejlepších. Zejména operu, neboť při ní zaměstnáno jest nejvíce nejlépe placených umělců, kteří všichni vespolek tvoří úchvatná díla, člověka povznášejíce. Z oper pak nejlepší jest Smetanova Prodaná nevěsta. A já, řídíce se zásadou, že dosti dobrým pro mě jest toliko nejlepší, navštěvuji pouze Prodanou nevěstu. Skvost ten vyslechl jsem již osmasedmdesátkrát, a než se rok s rokem sejde, vyslechnu jej bohda po osmdesáté."

Tu pravila máti: "Vždy říkám, jak kulturním jste vyčlověkem. Ještě nikdy neviděla jsem sako takto padnouti.

"Dudy," pravil dále pan rada Prudivý. "Dudy, dudy. Národní český nástroj náš. Na ten měl by ses učití hráti, chlapče," pravil, obrátí se na Petra, "a nikoli ony kakofonie, jež vydávající na svém klarinetě, slušným lidem bolí z toho hlava. Dudy, dudy, chlapče, dudy, dudy."

"Avšak na dudy stěží lze hráti chromaticky," bránil se Petr.

"Český národ obejde se bez chromatiky," odbyl ho pan rada Prudivý a tehdy pravil otec: "Ach, dnešní jazz. Jest to hudbou koček. Za mého mládí drnkával jsem na citeru. Bývala to hudba, jež brala člověka přímo za srdce.

"Roslein, Roslein, Roslein rot", kupříkladu, anebo onen valčík "O Heimat suss, gruss Gott, auf Wiedersehn".

Vždy slzel jsem, a navléknuv si na palec trsátko, trsal jsem krásně."

Avšak Petr pravil: "Já však jazzu nevzdám se. Rovněž trsatí trsátkem nebudu, krásně ani nekrásně." A tehdy otec, ušklíbnuv se, pravil: "Potom zarazím tobě apanáž!"

A na to Petr pravil: "Milejší jest mi jazz než tvoje apanáž." Poté odešel, a tajně prodávající otcův sokolský kroj a sbírku gypsových císařů, zakoupil sobě saxofon tenorového ladění.

Pozoru hodný jev chemický

Domácí práce z jazyka českého Josefa Macháně, žáka IV.b obecné školy chlapecké v K.

"V zdravém těle zdravý duch" učil Dr Miroslav Tyrš, a též můj otec soudí v tom smyslu. Tělo má veliké a velmi zdravé, měřící jedno sto devadesát sedm centimetrů a vážící sto patnáct kilogramů. I zaplál v útlém již věku pro myšlenku sokolskou.

Těž já jsem zaplál, avšak zlomíce si nohu při přeskočení roznožmo přes kozu, nemám již zdravého těla. Bratr pak, když byl dospěl, odmítl býti více Sokolem. Neboť dorostenci sokolští nuceni jsou vystupovati v krátkých kalhotkách s trásněmi, pro něž Petrovi, jenž jest potápkou, nebo též dle jiných gejblikem, bylo vytrpět četná příkoří od Jaroslavy Cuceové, která jest označována za jeho sajdu. Poté odepřel nositi sokolský kroj, říká: "Jsem potápkou, a myšlenka sokolská nesnáší se s myšlenkou naší." "Vaší myšlenkou jest chlast," prohlásil otec, jenž ustrojen byl již v kroji, zchystán na župní sokolské cvičení. "Jiné myšlenky nemáte. Kdežto slavnosti naše sokolské jsou reji zdravého ducha."

Poté odebrali jsme se s průvodem na župní cvičení, kde zúčastnil jsem se závodů v pojídání koláče. Nezúčastnil jsem se závodů ve šplhu za vuřty následkem dosud zcela nezhojené nohy. Závod ten konal se na tlusté tyči namydlené mýdlem, již bylo závodícím zlézti. Načež povoleno měli strhnouti zuby jeden z velikého množství vuřtů nahore zavěšených. Avšak pouze jeden. Avšak když Vocenil dospěl k vuřtům, jsouce synem chudé vdovy, počal thati a pojídati oproti zákazu větší počet vuřtů. Takže bratr Pořízek, jenž jest sokolníkem, musel vyléztí za ním a donutiti ho sestoupiti. Tou dobou však již byl požil sedm vuřtů. Rovněž se konal závod v pití piva, k němuž však Vocenil pro přílišnou nezletilost připuštěn nebyl. Zde pak vavřín vítěze odnesl si bratr Buližník, jenž jest nejtěžším sokolem Jiráskovy župy podkrkonošské, vážíce sto třicet pět kilogramů brutto [bez oděvu]. Též otec cvičil v cvičeních sprostných, při nichž různými rozmachy paží i nohou ukazovali sokolští muži tělesnou zdatnost, ku konci sborově skandující báseň znějící:

Po zemi české slyšet čilý ruch,

jenž jaře proudí z vesnic, měst.

Jest u těle zdravém zdravý duch,

Hip hurá. Nazdar! Vlasti čest!

V podvečer pak konal se zmíněný již závod v pojídání koláče, jímž slavnost sokolská vyvrcholila. Za tím účelem upekly sokolské dámy koláč borůvkový zvěcí téměř dvou metrů v průměru. V pečivu tom skryly více než dvacet kovových korun, poblíže středu pak jednu stříbrnou pětikorunu. Cílem závodu byla tato mince, k ní bylo se závodícím projítí. Bohužel sám odpadl jsem záhy, neboť poživši toho dne větší množství tureckého medu, zmrzliny, suku, sladké vaty, párků, vuřtů a okurek, byl jsem již příliš sytým a projedl jsem se na vzdálenost pouhých dvaceti centimetrů od okraje. Jiní borci projedli se dále. Tak Alois Wagner, syn kováře, projedl se na vzdálenost šedesáti centimetrů, spolknouce při výkonu tom tři kovové koruny a vylomivši si zub. Ještě dále projedl se Pavel Bošek, ten však počal se dusiti mincí, jež zaskočila mu do dírky tzv, koláčové, a musel proto býti dopraven na ošetřovnu, kde ranami do zad byla z něho vypuzena.

Tak jeden po druhém borci vzdávali závod, až setrvali v něm toliko dva, kteří projíždající se z opačných stran, ocitli se již zcela blízko středu. Tito pak byli Berta Minz, syn velkoobchodníka, a uvedený již Vocenil, syn chudé vdovy. Nepatrný toliko prostor, vyplněný borůvkami, dělil oba soupeře od stříbrné pětikoruny, když tu Vocenil počal jeviti známky únavy, též majíce vztek, neboť po celé délce projedené dráhy nebyl dosud narazil na jedinou minci. Naproti tomu Berta Minz narazil již na sedm, a vidouce soupeře umdlévati, počal se projídati zvýšenou rychlostí, nezdržující se již polykáním mincí, nýbrž plivající jimi okolo sebe. Již již se zdálo se, že syn obchodníkův odnese si palmu vítězství, když tu Vocenil v posledním úsilí udeřil jej pod koláčem pěstí do žaludku. Ihned Berta Minz, zezelenavši, počal vrhnouti, a zdržení toho využil zákeřně Vocenil, projedl se k středu a požíl stříbrnou pětikorunu.